Ἰσοκρ. 224B, Στράβων 496, Πλούτ. Σόλων 24· πρβλ. Gronov. Ἁρποκρ. ἐν λ.· γενικῶς, οἷς δ. εὔπορος, μέσα ἄφθονα πρὸς διάθεσιν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 8. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἡ διάθεσίς τινος, ἡ κατάστασις, οἷον ὑγεία, ἀσθένεια, θερμότης, ῥῖγος, ὕπνος, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 5, π. Ζ. Γ. 5.1,10, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.10· ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ψυχῆς, ἕξις καὶ δ. Πλάτ. Φιλ. 11D· φιλόσοφος τὴν δ. ὁ αὐτ. Πολ. 489A· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἕξις**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 5, 6, ἔνθα ἴδε Trendel. **2)** παρὰ γραμμ., ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ῥημάτων, καθ' ὅσον ἐκφράζουσι διαφόρως τὴν διάθεσιν ἤτοι κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 2. 210.

διαθεσμοθετέω, ταχτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν (διὰ νόμου), Πλάτ. Τιμ. 42D.

διαθετήρ, = τῷ ἑπομ.

διαθέτης, ου, ὁ, (διατίθημι) ὁ τακτοποιῶν, Δαμάσκ. παρὰ Σουίδ. δ. χρησμῶν, ὡς τὸ **διασκευαστής**, ὁ συλλέξας καὶ διατάξας χρησμούς, Ἡρόδ. 7. 6, ἔνθα ἴδε Bähr· πρβλ. **διατίθημι** III — ὡσαύτως **διαθετήρ, ῆρος** Πλάτ. Νόμ.765A.

διαθετικά ῥήματα, τὰ διάθεσιν ἢ ποιάν τινα κατάστασιν σημαίνοντα, Γραμμ.

διαθέω, μέλλ. **-θεύσομαι,** διατρέχω, περιτρέχω, Θουκ. 8. 92, κτλ.· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, Ξεν. Οἰκ. 20. 3· οὕτω **ἐπὶ** πανικοῦ φόβου, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 13· ἀστέρες διαθέοντες, οἱ διάττοντες, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 5. **II.** τρέχω ἀγωνιζόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 148C· τινί, ἐναντίον τινός .., ὁ αὐτ. Πρωτ. 335E· πρός τινα Πλούτ. 2 58E· — μετ' αἰτιατ. συστοίχ., δ. τὴν λαμπάδα, ἀγωνίζομαι τὸν μετὰ λαμπάδος δρόμον, δηλ. τὴν λαμπαδηδρομίαν, ὁ αὐτ. Σόλων 1.

διαθηγή, ἴδε τὴν λ. **διαθιγή.**

διαθήγω, ἀκονίζω εἰς τὸ ἔπακρον, τὴν γλῶσσαν Ἄνν. Κομν. 14, σ. 453.

διαθήκη, ἡ, (διατίθημι) ἡ διάθεσις τῆς περιουσίας κατὰ βούλησιν τοῦ ἀποθνήσκοντος, «διαθήκη». Ἀριστοφ. Ἐφῆ. 584, 589, καὶ συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσι, κατὰ διαθήκην, διὰ διαθ.. Σολ. Ἐπιγρ.1997 — ὡσαύτως κατὰ πληθ., διαθήκας διαθέσθαι Λυσ.155. 23· θέσθαι Σολλ. Ἐπιγρ. 2690, κτλ.· πρβλ. **διάθεσις** 3. **II.** αἱ ἀπόρρητοι δ., μυστικαί τινες διατάξεις, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν καλῶς ἐκρατεῖτο, πιθ. χρησμοί (πρβλ. **διαθέτης**), Δείναρχ. 91. 17· ἴδε Λοβ. Ἀγλαοφ. 965. **III** συμφωνία ἢ συνεννόησις μεταξὺ δύο μερῶν, διαθέσθαι διαθήκην ἐμοί Ἀριστοφ. Ὄρν. 439· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν τῇ Κ. Δ. κλπ. **IV.** ἴδε ἐν λ. **διαθιγή.**

διαθηλύνω, μέλλ. **-ύνῶ,** ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θηλύνω,** Θεόφρ. Αἰτ. Φ.1.16, 1.

διαθηράω, ἀνιχνεύω, καταδιώκω ὡς κυνηγός, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Φιλοστρ. σ.740.

διαθηριόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θηριόω,** Πλούτ. 2. 330B.

διαθιγγάνομαι, παθ., εὑρίσκομαι εἰς συνεχῆ ἐπαφήν, Ἀρστ. Ἱστ. Ζ.10.1,7.

διαθιγή, ἡ, ὅρος ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ **τάξις,** διάταξις, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 4, 11., 7. 2, 2, Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 9., 1. 9, 4 (κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφόρ. γραφ. **διαθηγῇ** ὡς παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ῥυσμός)· οὕτω παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 137, **διαθήκην** εἶνε ἐσφαλμένον ἀντὶ **διαθιγήν.**

διαθλάω, μέλλ. **-άσω,** θραύω εἰς τεμάχια, «τσακίζω», Αἴλ. π. Ζ. 4. 21· ἕλκεα διαθλασθέντα Γαλην., τραύματα ἐκ θλάσεως γενόμενα.

δι-αθλέω, ἀπελπιστικῶς ἀγωνίζομαι, πρός τινα Αἴλ. Π. Ἱστ. 5. 6· τινὶ Κόνων 12. **II.** ἀγωνίζομαι συνεχῶς, μέχρι τέλους, βίον Ἡλιόδ. 7. 5· ἀγῶνες διαθλούμενοι Κλήμ. Ἀλ. 29.

δι-αθλητέον, ῥημα τ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι τέλους, Φίλων 2. 471.

διαθλίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω,** κατασυντρίβω, καταπιέζω, Καλλ. Ἀποσπ. 67.

διαθολόω, καθιστῶ τι θολόν, θάλασσαν Πλούτ. 2. 978B.

διαθορύβέω, καταταράττω, φέρω εἰς σύγχυσιν, τινα Θουκ. 5. 29, Λουκ. Ἀλ. 31· ἀπολ., κάμνω μέγαν θόρυβον, Πλούτ. Γάλβ. 18.

διαθραυστέον, ῥημ. ἐπίθ., Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 166.

διάθραυστος, ον, εὐκόλως θραυόμενος, Θεόφρ. Λίθ.11.

διαθραύω, καταθραύω, θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, Πλάτ. Τιμ. 57A, Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 6. 9, 3.—Παθ ,Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9.14, 3.

δι-αθρέω, βλέπω διὰ μέσου ἢ βλέπω μέσα εἴς τι, ἐξετάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 543, Νεφ.700, Θεσμ. 658.

διάθρησις, εως, ἡ, ἐξέτασις προσεκτική, Εὐνάπ. σ. 96.

διαθρητέον, ῥημα τ. ἐπίθ. τοῦ **διαθρέω.** Κλήμ.Ἀλ. 2. 9A.

διαθριαμβεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θριαμβεύω,** Ἀππ. Καρχ.135.

διαθρίζω, συντετμημένον ἐκ τοῦ **διαθερίζω,** κόπτω (τοὺς στάχυς), Κοίντ. Σμ. 8. 322.

διαθροέω, διαδίδω φήμην, διαφημίζω, Θουκ. 6. 46· δ. ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι .. Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4· — τὸ παθ. παρὰ Δίωνι Κ. 53. 19., 61. 8.

δι-αθροίζω, συναθροίζω, Γαλην.13. 251.

διαθρύλέω (ἴδε ἐν λ. **θρυλέω**, - **διαθρυέω**)· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ πρκμ. καὶ ὑπερσυντέλ. Παθ., κοινῶς λέγομαι, διαφημίζομαι, διακωδωνίζομαι, διετεθρύλητο ὡς .. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2, πρβλ. Πλούτ. Κίμ.15. **II.** ἐκκωφοῦμαι ἐκ τῆς συνεχοῦς ὁμιλίας, «ξεκωφαίνομαι», διαθρυλούμενος ὑπό σου Ξεν. Ἀπομν.1. 2, 37· διατεθρύλημαι ἀκούων Πλάτ. Λύσ. 205B· διατεθρυλημένος τὰ ὦτα ὁ αὐτ. Πολ. 358C.

διαθρυμματείς, ίδος, ἡ, - **θρυμματίς,** Ἀ.τιφ. Δυσπρατ. 2.

διαθρύπτω, ἀόρ. παθ. **διετρύφην** [ῠ], Ἰλ., **διεθρύφθην** Διογ. Λ.7.153. **2)** συνθλῶ εἰς τεμάχια, θραύω, συντρίβω εἰς τεμάχια· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἅπαξ, τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν [τὸ ξίφος] Ἰλ. Γ. 363· ἀσπίδες διατεθρυμμέναι Ξεν. Ἀγησ. 2, 14· διαθρύπτειν τὸ κρανίον Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 2. **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, ἀδυνατίζω, ἐκθηλύνω τινὰ δι' ὁσωτοῦ βίου καὶ διὰ τρυφῆς καὶ θωπειῶν, ἐκνευρίζω, καθιστῶ τρυφηλόν, «χαϊδεμένον», θηλυπρεπῆ, Πλάτ. Λύσ. 210E, Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 1. Παθ. ὡς τὸ Λατ. frangi, κατασυντρίβομαι, ἐξαδυνατίζομαι, ἐκνευρίζομαι, διὰ τρυφῆς διαφθείρομαι, πλούτῳ Αἰσχύλ. Πρ. 891· διὰ τὸν πλοῦτον Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 35· ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων αὐτόθι 1. 2, 24· διατεθρύφθαι τὸν βίον Αἰ. Ποικ. Ἱστ. 13. 8· τῷ βίῳ Πλούτ. Πομπ.18· διατεθρυμμένος τὰ ὦτα κολακείαις, Λατ. animo fractus, ὁ αὐτ. Δίων 8· ἐντεῦθεν ἐπίρρ., **διατεθρυμμένως** ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 922C. **2)** Μέσ., «καμαρώνομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομψεύομαι· ἐπὶ φιλαρέσκου κόρης, ἀκκίζομαι, «κάμνω ἀζιαν», τινι Θεόκρ. 6. 15, ἐπὶ γυναικὸς ἀοιδοῦ, διαθρύπτεται ἤβῃ, «κάμνει τὰ τσακίσματά της», λαμβάνει στάσιν, ἵνα ἄρχισῃ τὸ ἆσμα, ὁ αὐτ.15. 99.

διάθρυψις, εως, ἡ, (**διαθρύπτω** II. 2) **ἀκκισμός, κόμψευσις,** Ἰω. Χρυσ. 6. 44.

διαθρώσκω, πηδῶ, ἀναπηδῶ διὰ μέσου, **Ἐμπεδ. παρ'** Ἀριστ. Αἰσθ. 2, 9, Ὀππ. Ἁλ.1. 549.

διά-θυρα, ων, τά, κιγκλίδες πρὸ τῆς εἰσόδου ἑλληνικῆς οἰκίας, αἵτινες πρόθυρα (prothyra) ἐκαλοῦντο ἐν ῥωμαϊκῇ οἰκίᾳ, Βιτρούβ. 6 10.

διαί, διαιβολία, ἴδε ἐν λ. **διαβολία.**

διαίγδην, ἐπιρρ., (διαίσσω) κατὰ τρόπον ἀναπηδῶντος, ἐξορμῶντος διὰ μέσου· ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ὀππ.

δι-αίθομαι, παθ., διαφλέγομαι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.11.

δι-αιθριάζω, μέλλ. **-άσω,** γίνομαι αἴθριος, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐδόκει διαιθριάζειν Ξεν. Ἀν. 4. 4,10.

δί-αιθρος, ον, ἐντελῶς αἴθριος, ἀνέφελος, Πλούτ. Σύλλ.7.

δι-αιθύσσω, ὁρμητικῶς κινοῦμαι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διαιθύσσουσιν αὔραι, ὁρμητικῶς μεταβάλλουσι διευθύνσεις, Πίνδ. Ο. 7, ἐν τέλ. **II.** μετ' αἰτιατ., ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας, ὁρμᾷ διὰ μέσου τῆς καρδίας, Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 [27]. 3.

διαιμάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ **αἱμάσσω**· διαιμαχθείη τὰ σκέλη Μ.Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε , σ. 270.

δί-αιμος, ον, μὲ τὸ αἷμα κηλιδωμένος, Ἱππ. 267. 40· ὄνυξ Εὐρ. Ἐκ. 656· δίαιμον ἀναπτύειν, πτύω **αἷμα,** Πλούτ. Ἀράτ.52, πρβλ. Πολύβ. 8.14, 5.

διαινέω, (αἰνος) Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell. V, σ.162: καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινεθὲν ἄκυρον ἔστω, κατὰ τὸν Dittenb. SIG³ 306, 21 τὸ διαινεθὲν = τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθέν, κατ' ἄλλους = τὸ ἐγκριθὲν διὰ βοῆς. Πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **αἶνος.**

διαίνω, μέλλων **διανῶ,** ἀόρ. **ἔδίηνα** (ἡ ἀρχὴ ἄγνωστος)· — ὑγραίνω, βρέχω, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε Ἰλ. Χ. 495· ἐν τῷ παθ. διαίνετο .. ἄξων Ν. 30· οἴνῳ διαίνων ἔντερ' Ἀξιόνικ. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 5. 93.— Μέσ., διαίνεσθαι ὄσσε, ὑγραίνομαι τοὺς ὀφθαλμούς, Αἰσχύλ. Πέρσ.1064· καὶ ἀπολ., κλαίω, αὐτ. 258· —αὐτόθι 1038. 1039, ὁ Ξέρξης κράζει δίαινε, δίαινε πῆμα, καὶ ὁ χορὸς ἀπαντᾷ διαίνομαι, ὅπερ δύναται νὰ σημαίνῃ μόνον (κατὰ τὸν Σχολ.): κλαῖε, κλαῖε διὰ τὸ δυστύχημα· — κλαίω.— Σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26, Ἡλιόδ. παρὰ Στοβ. τ. 100. 6, πρβλ. **διαντικός, -τός.**

διαίρεσις, εως, ἡ, χωρισμὸς εἰς μέρη, διαιρετότης, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 19, κ. ἀλλ. **II.** μοίρασμα, διανομή, χρημάτων, Ἡρόδ.7. 114· λαφύρων, λείας, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 55· ἐν διαιρέσει [ψήφων], κατὰ τὴν διαλογήν, τὸν λογαριασμὸν τῶν ψήφων δι' ἑκάτερον τῶν μερῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ.749. **III.** διάκρισις μεταξύ τινων, ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως Πλάτ. Σοφ. 267B· τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ὀλιγαρχίας Ἀριστ. Πολ. 4. 9,1, κτλ. **IV.** ἐν τῇ λογικῇ, διαίρεσις τοῦ γένους εἰς τὰ εἴδη του, Πλάτ. Σοφ. 264C, 267D, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 31, κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **συναγωγή,** Πλάτ. Φαῖδρ. 266B. **2)** τὸ ἐν τῇ διαιρέσει σόφισμα (πρβλ. **σύνθεσις**), Ἀριστ. Σοφ. Ἐλέγχ. 6 καὶ 20· καλούμενον φαλακρός, Calvus, ἢ σωρείτης, Acervalis, Cic. Divin. 2. 4, Acad. Post. 2. 16. **V.** ἐν τῇ ῥητορ., διαίρεσις εἰς κεφάλαια, τὸ τοῦ Κικέρωνος partitio, ὅρα Σώπατρ. (Walz Ῥητ.) **VI.** παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ χωρισμὸς διφθόγγου εἰς δύο συλλαβάς, ἢ μιᾶς λέξεως εἰς δύο, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον Ἀθήν. 492A.